

PODMANIVÝ PRÍBEH LÁSKY A RODINNÝCH DRÁM V TOKU ŽIVOTA

ZÁHRADA TAJOMSTIEV

ERICA JAMESOVÁ

AŤORKA BESTSELLEROV SUNDAY TIMES

TATRAN

ZÁHRADA TAJOMSTIEV

ZÁHRADA TAJOMSTIEV

ERICA JAMESOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Erica James: A SECRET GARDEN AFFAIR,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HQ, an imprint
of HarperCollinsPublishers Ltd, Londýn 2023,
preložila Saskia Kastl.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2024 ako 5461. publikácia.
Vydanie I.

Prebal a polep navrhla a spracovala Ľubica Kochanová.
Zodpovedná redaktorka Ina Martinová
Jazykové redaktorky Kristína Němcová, Zlata Sršňová
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Erica James 2023
Translation © Saskia Kastl 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2024

ISBN 978-80-222-1564-0

*Samuelovi, Edwardovi, Ally
a mojim najskvelejšim vnúčatám*

*Túto knihu zároveň venujem pamiatke môjho drahého
priateľa Raya Allena, toho najvtipnejšieho človeka.
Nielenže ma rozosmial vždy, keď sme spolu hovorili,
ale prostredníctvom postavy Franka Spencera rozosmiecal
aj milióny ďalších ľudí. Pánboh ňa ochraňuj, Ray!*

1. kapitola

Júl 1981

Dom na strachej nôžke, Suffolk

Libby Mortimerová nebola typ, čo má vo zvyku zutekať, to naozaj nie, ale keď sa jej naskytla možnosť ujsť z Londýna od všetkého, čo jej kruto pripomínalo romantickú rozprávkovú svadbu, nemohla odtiaľ bežať rýchlejšie. Ak to z nej robilo zbabelca, tak nech!

Mesto – a Marcusa – už mala ďaleko za chrbtom a so stiahnutým okienkom a teplým vánkom vo vlasoch silou vôle poháňala starú obytnú dodávku Volkswagen po ceste do Suffolku. Keby sa k tomu všetkému ešte rozplakala, bola by to posledná kvapka. Ale život už nemohol byť horší než teraz.

Mama svojou typickou ľahkovážnou poznámkou úplne zmietla Marcusovu neveru zo stola a povedala Libby, že reaguje prehnané, že to čo on robí mnoho mladých mužov – pred sobášom sa ešte naposledy vyburia.

„Vieš, ako to je,“ pokračovala mama, akoby hovorila o niečom asi takom dôležitom, ako je zmena počasia, a vôbec nevidela, akú bolesť jej spôsobuje, „chlapci sú chlapci, o dôsledkoch svojich činov veľmi nepremýšľajú.“

„Ak mám mať teraz lepší pocit z toho, že som svojho snúbenca našla, ako ma tri týždne pred svadbou podvádzala s mojou najlepšou kamarátkou,“ odvetila Libby, „si na úplnom omyle.“

„Zlato, len sa snažím, aby si si uvedomila, že tieto veci nemusia byť taká... katastrofa, ako si myslíš.“

„To je všetko, čo si schopná povedať?“ spýtala sa neveriacky Libby, stískajúc v ruke slúchadlo. „A ešte mi povedz, že robím z komára somára!“ Jej matka nešetrila otrepnými frázami a bol zázrak, že ich do tejto slovnej výmeny nezamiešala viac. Zatiaľ sa jej podarilo *chlapci sú chlapci*, no nepochybné to bola len úvodná salva.

„Mohla by som toho povedať oveľa viac,“ pokračovala, „no z tvojho nepríjemne piskľavého tónu usudzujem, že si nevypočuješ nič racionálne ani neprijmeš dobre mienenú radu. Poviem ti len jedno: mala by si Marcusovi tento jeden omyl odpustiť a zároveň sa zamyslieť, akú rolu v tom zohrala tvoja takzvaná najlepšia kamarátka. Nečudovala by som sa, keby ho to prefikvané dievčisko naschvál zviedlo. Ak mám byť úprimná, nikdy som jej nedôverovala.“

„Takže nič z tohto nie je Marcusova chyba?“ Libby ešte zvýšila hlas, ktorý podľa jej matky už predtým znel nepríjemne piskľavo.

„To som nepovedala, no nesmieš to príliš dramatizovať. Len si pomysli, akí budú hostia sklamaní, ak svadbu na poslednú chvíľu zrušíš. A čo tvoje nádherné šaty? Iste ich nechceš nechať vyjsť navnivoč?“

„To nemyslíš vážne!“

„Ale áno, zlato, úplne vážne. Naozaj to všetko a aj skvelú budúcnosť, ktorá vás s Marcusom čaká, zahodíš pre hlúpu aférku? Len pouvažuj, čo tým stratíš! A povedzme si na rovinu, pochybujem, že budeš mať také šťastie a nájdeš si ďalšieho vhodného muža alebo takého, čo ťa zabezpečí tak dobre ako –“

Matka nestihla pokračovať vo vymenúvaní dôvodov, prečo by sa mala jej dcéra považovať za šťastnú, že si vezme podvodníka a klamára, lebo Libby spravila čosi nemysliteľné – položila Nancy Mortimerovej telefón. Toto dvadsaťsedemročná Libby ešte

nikdy neurobila, hoci už boli chvíle, keď sa ocitla v obrovskom pokušení.

Po tomto rozhovore urobila Libby niekoľko ďalších nemysliteľných vecí. Zásnubný prsteň s modrým zafirom a diamantom – veľmi podobný tomu, aký dal princ Charles lady Diane – šmarila Marcusovi do tváre a potom, na toto nebola veľmi hrdá, prebehla skrutkovačom po bočnej strane jeho novučíckého Porsche. Bolo to trápne neoriginálne, no urobila to, lebo vedela, že ho to našťve väčšmi než hocičo iné.

Správala sa strašne malicherne a za svoj čin nepocítila ani trochu uspokojenia. Vlastne sa za seba hanbila, ponížilo ju, že sa uchýlila k takej detinskej pomste. A práve to jej Marcus vyhodil na oči – že sa správa ako decko. Bolo to po tom, čo ju poprosil o odpustenie za to, že sa vyspal so Selinou. Prisahal, že sa to stalo iba raz a že to nič neznamenalo, no keď Libby konfrontovala kamarátku, Selina mala na udalosti iný pohľad. Tvrdila, že už prestala rátať, koľkokrát s Marcusom spolu spali.

„Ako si mi to mohla urobiť práve ty zo všetkých ľudí?“ dožadovala sa odpovede Libby a z celej sily premáhala slzy v zúfalej snahe udržať si posledné zvyšky dôstojnosti a zabrániť, aby lavína emócií nestrhla jej rozpadajúce sa sebaovládanie. „Vedela si lepšie než ktokoľvek iný, ako veľmi som Marcusa ľúbila. Nerozumiem, ako si mohla byť taká podlá. V jednej chvíli si vyberáš družičkovské šaty a pomáhaš mi so svadobnými prípravami a hneď nato si v posteli s Marcusom. Ako si to mohla urobiť?“ Kamarátkina zrada ju ranila rovnako silno ako snúbencova.

Selina ľahostajne pokrčila plecami. „Nešlo o teba. Išlo o mňa a o moje city k Marcusovi.“

Libby prekvapil kamarátkin chlad, ktorý u nej doposiaľ nevidela. „Prečo mi jednoducho nepovieš, že v láske a vo vojne je všetko dovolené?“ nadhodila.

Jej otázka sa dočkala ďalšieho ľahostajného myknutia plecami.

„Nemusím. Ale skôr než sa do mňa pustíš, opýtaj sa samej seba – ak ťa Marcus skutočne miluje, prečo chcel byť so mnou?“

To bola dobrá otázka, ale Libby na ňu za posledných tridsaťšesť hodín, odkedy sa jej život prevrátil naruby, nenašla odpoveď.

Alebo, presnejšie, nedokázala sa prinútiť, aby na tú otázku úprimne odpovedala.

Tak či onak, mohla si byť istá iba tým, že uteká od toho, čo považovala za svoju budúcnosť, späť k svojej minulosti do Domu na stračej nôžke, kde okrem jedného z najsmutnejších okamihov vo svojom živote zažila aj tie najšťastnejšie chvíle. Bolo to skutočne úžasné miesto, miesto s mimoriadnym čarom, a podľa Elfridy a pratety Bess sa práve tu začne jej zlomené srdce uzdravovať. Vzhľadom na to, ako hrozne sa cítila, to vyzeralo ako ťažká úloha, no ak si niekde mala prinavrátiť vieru v lásku a spojiť kúsky svojho roztriešteného srdca, bolo to práve tu, v Dome na stračej nôžke.

Keď vošla autom do dediny Finchley Green a viezla sa popri rade domov so slamenými strechami a peknými záhradkami s ibištekmami, vlčím bôbom, levandulou, popínavými ružami a alchemilkou, zbadala dva susedné domy, ktoré akoby navzájom súťažili, ktorý bude s červenými, bielymi a modrými záhonmi letničiek na počesť kráľovskej svadby väčším vlastencom. Oba domy zdobili zástavy a vlajočky, no jeden mal uprostred okrúhleho záhona miniatúrnu studňu a na jej strieške fotografiu princa Charlesa a lady Diany – tú slávnú fotografiu páru v onen februárový deň, keď oznámili svetu svoje zasnuby. Bola to bolestne výsmešná pripomienka toho, ako Marcus požiadal Libby o ruku, a ju zrazu zachvátila túžba zastaviť a urobiť s tou fotografiou niečo nepredstaviteľné.

Odolala však silnému nutkaniu a pokračovala dedinou popri zeleni, rybníku s kačkami a rade obchodov, potom dole kopcom a cez malý most. Zabočila vpravo do ostrej zákruhy a potom sa

pustila po Woodley Lane, úzkom páse, na ktorom sa obláčiky trebulky letmo dotýkali bokov jej nedávno natretej dodávky.

So Selinou mali už osemnásť mesiacov kateringovú firmu – pripravovali prevažne obedy pre korporátnych klientov v meste – a zatiaľ čo Selina na doručovanie obedov aj naďalej ochotne používala svoje auto, Libby sa rozhodla vymeniť Hondu za obytnú dodávku. Presprejovala ju a pridala na ňu nápis *Z našej špajzy na váš stôl*. Dodávka sa ukázala byť darom z nebies, na rozvoje jedla po meste bola dokonalá, ale na dlhšej ceste sa z nej stala hrkálka, ktorá človeka mohla pripraviť o nervy.

Čo sa teraz stane s firmou, to Libby trápilo najmenej. Kvôli pripravám na sobáš s Marcusom a aby sa mohla sústrediť na posledné doladovanie svadby, zrušila svoje pracovné povinnosti a zostávajúce záväzky nechala na Selinu. Kalendár si nechala voľný aj na dni svadobnej cesty, takže mala päť až šesť týždňov na to, aby sa rozhodla, čo urobí. Pracovať ďalej so Selinou očividne nebolo možné.

Skôr ako utiekla z Londýna, vybavila niekoľko potrebných vecí – zrušila objednávku kvetín aj fotografa a informovala obchod pre nevesty, že šaty už nebude potrebovať. Účty bude aj tak treba zaplatiť a jej matka sa na to nepochybne bude donekonečna sťažovať, no nedalo sa inak. Bude treba vrátiť aj svadobné dary, no to sa vybaví, keď bude vhodný čas.

Ešte musela oznámiť svojim priateľom, že svadba sa ruší. Keď sa spamätajú zo šoku, ponúknu jej pomoc, ale vlastne nemôžu urobiť nič. S týmto sa musí Libby vyrovať sama, a keď bude opäť v Dome na stračej nôžke s Bess a Elfridou, azda sa začne jej proces uzdravovania.

S fúrikom plným uschnutých rastlín a buriny, ktorá si dovoľila udomáčniť sa na štrkovej príjazdovej ceste, Elfrida Ambroseová

prešla okolo domu, letmo sa obtierajúc o bukový živý plot. Potom fúrikom otvorila bránu a opatrne zamierila po chodníčku k murovanej letnej kuchyni, lebo niekoľko uvoľnených dlaždíc dokázalo nepripraveného človeka prekvapiť. Musí Andrewovi pripomenúť, aby ich opravil. Problém však bol v tom, že ako jediný záhradník tu už aj tak mal veľa práce.

V uzavretom priestore kuchynskej záhradky, v ktorej udržiavali horúčavu ako v peci štyri slnkom vyhriate tehlové múry, sa vo vzduchu vznášala ťažká vôňa broskýň dozrievajúcich na vretenových stromoch. Bolo tu cítiť aj sladkú vôňu jahôd, ktoré ako rubíny svietili spod lístkov a ochrannej vrstvy slamy starostlivo uloženej okolo každej rastlinky. Neskôr večer Elfrida pozbiera, čo budú potrebovať na večeru. Alebo o to poprosí Libby. To dievča treba zamestnať. Niežeby zber jahôd bol odpoveďou na Libbyne problémy.

Elfrida si stiahla záhradné rukavice, zo zadného vrečka menšestrákov vytiahla záhradné nožnice a odstrihla nejaké bylinky – mätu, pažitku, petržlenovú vňať a estragón.

Neodolala a pomädlila medzi prstami lístky estragónu a vdýchla jeho silnú vôňu. Zo všetkých bylínok, ktoré pestovala, v nej táto so sviežou vôňou anízu rezonovala najviac. Dokázala ju vrátiť do obdobia, keď bola mladá a zalúbená. A do obdobia, keď ju považovali za veľkú krásavicu.

Hoci sa tomu teraz dalo len ťažko uveriť, keď slávila dvadsiate prvé narodeniny v londýnskom hoteli Ritz, jej fotografie sa objavili v časopise *Tatler* a v stĺpčekom s klebetami. Písali o nej ako o *Elfride Ambroseovej, očarujúco krásnej dcére Charlesa a Cecily Ambroseovcov a mladšej sestre manželky Georgea Lassitera*. Tento opis sa sestre nepáčil a urazila sa, že iba jednu z nich považujú za krásnu. Prudence pre to hundrala celé týždne, nevedomovala si alebo možno jej bolo jedno, ako žiarlivo vyznieva. Nakoniec to napravil jej manžel George. „Si vydatá, Prudence, preto sa o tvoj výzor nezaujímaj nik okrem mňa.“

Treba spomenúť, že George nebol ten najcharizmatickejší muž, no Prudence vôbec nepriťahovala jeho osobnosť. Jeho príťažlivosť spočívala v domoch v Mayfair, Norfolku a na Škótskej vysočine, predstavujúcich postavenie, ktoré Prudence podľa jej právom prináležalo. Vždy bola hrozná snobka šplhajúca po spoločenskom rebríku. Pre toto a mnoho iných vecí spolu sestry tak ťažko vychádzali. S úplne odlišnými pohľadmi na život vždy mierili opačným smerom.

Keď Elfrida prešla cez chládok prípravnej kuchynky a otvorila dvere do kuchyne, ovanula ju lahodná vôňa. Bess práve vyťahovala z rúry plech s čajovými koláčikmi. Na dubovom stole stál tanier so sušienkami a s piškótovou tortou posypanou cukrom, ktorej po obvode stekal džem a maslový krém.

„Uvedomuješ si, že Libby príde sama, však?“ poznamenala Elfrida, prešla k hlbokému kuchynskému drezu a položila nazbierané bylinky na odkvapkávaciú podložku. „Neprivedie armádu hladných vojakov. Teda ak si mi nezabudla spomenúť nejakú zmenu plánov. Treba ustlať ďalšie posteľe?“

Spotená, s červenou tvárou a chňapkami na rukách, Bess položila čajové koláčiky na mriežku. „Isteže nie,“ odvetila, „len som tomu úbohému dievčaťu chcela trochu dopriať.“

„Tak ako vždy,“ usmiala sa Elfrida a pomyslela si, že neexistuje človek s lepším srdcom než Bess Juddová. Mala len šesťnásť, keď sem prišla pracovať. To bolo pre päťdesiatimi deviatimi rokmi a Elfrida si na ten deň pamätala, akoby to bolo včera, najmä preto, lebo Bess prišla po Elfridinom návrate z Talianska, po jej úteku zo školy pre mladé dámy, čo jej sestru veľmi rozhnevalo. Po návrate do Anglicka o štyri roky staršia Prudence, ktorá sa pasovala za jej náhradného rodiča, pretože ich rodičia už nežili, trvala na tom, že pre dvadsaťjedenročnú Elfridu nie je vhodné, aby v Dome na stračej nôžke žila sama. Dom, ktorý im zanechali rodičia, chcela predať a Elfridu presťahovať do Tilbrook Hall v Norfolku, kde by na ňu mohla s Georgeom dozerať. Elfrida

rovnako dôrazne vyhlásila, že nič také sa nestane. „Dom na stračej nôžke sa predá len cez moju mŕtvolu!“ povedala sestre.

„O to sa môžem postarať,“ hlesla Prudence zlovestne.

Elfrida apelovala na Georgea, že posledné, čo potrebuje, je, aby mu v živote šarapatila otravná švagriná. Tá predstava ho musela tak znechutiť, že odbil všetky manželkine argumenty, a keď Elfrida slúbila a zaručila sa, že sa bude správať tak, aby na nich neuválila hanbu, dovolil jej aj naďalej žiť v Dome na stračej nôžke s malým personálom, z ktorého väčšinu poznala už od detstva. Prudence vytýčila podmienku, že jej treba najat' osobnú slúžku, a tak jednu pohľadali.

Bess Hardingová (ako sa vtedy volala) prišla s malým obitým kufrom a nadšením človeka, ktorý sa rýchlo učí. Bola to živá ružovlica dievčina, ktorá napriek svojmu nízkemu veku už pracovala ako osobná slúžka u jednej mladej dámy a podľa vlastných slov bola veľmi poriadna a vedela šiť ako skutočná krajčírka. No pre Elfridu to boli tie najmenej dôležité zručnosti. Vlastnosti, ktorými si Bess získala Elfridin obdiv, boli vernosť, priateľstvo a možnosť plne jej dôverovať a tie si Elfrida najviac cenila aj teraz, po všetkých neobyčajných veciach, ktoré spolu prežili.

Bess stála pri dreze a Elfrida podišla k stolu, aby si uchmatla sušienku, keď vtom Bess natrčila ucho k otvorenému oknu. „Je tu!“ skríkla. Potom si utrela ruky do zástery a zvrtila sa. „A nieže teraz zasypeš to úbohé dievča stovkou otázok o tom hroznom Marcusovi! Nech je ten rozhovor ľahký!“

„Ešte nejaké inštrukcie?“

„Áno,“ odpovedala Bess, prejdúc do predsiene, „ruky preč od mojich koláčikov, kým budem pomáhať Libby s batožinou!“

„Vieš, niekedy sa musím pýtať, kto z nás tu šéfuje.“

„To sa určite nepýtaš,“ zavolala za ňou Bess. „Ako by to tu inak mohlo fungovať bez mojich skvelých manažérskych schopností?“

„Bola to rečnícka otázka!“ zakričala Elfrida, vzala si sušienku a vzdorovito do nej zahryzla.

„Libby, dušička, smiem maličku poznámku?“ ozvala sa Elfrida.

Bess, pripravená zdvihnúť čajník a doliať im do šálok, ostro pozrela ponad stôl s bielym obrusom a taniermi s lososovo-uhorkovými sendvičmi, koláčikmi, čajovým pečivom a tortou na Elfridu uvelebenú v prútenom kresle. Tá si obrúskom utierala kútiky úst s takou noblesou, akoby stolovala v Savoyi oblečená v najlepších šatách.

V skutočnosti sedeli v chládku na terase pod pergolou s popínavými ružami, z ktorých sa tu i tam zniesol nad ich hlavy bledoružový lupeň a dopadol na stôl. Bess dúfala, že to Libby nepripomenie svadobné konfety. A Elfrida vo svojich obvyklých širokých menčestrákoch, pánskej košeli bez goliera a s pokrčeným slameným klobúkom na hlave mala veľmi ďaleko od najlepšieho odevu. Dlhé striebřisté vlasy mala zapletené do vrkoča, ktorý jej ležal na jednom pleci a padal na hrud' skrútený ako mačací chvost. Bess napoly čakala, že sa pohne na znak toho, že sa Elfrida, podobne ako mačka, chystá skočiť. Čo sa s najväčšou pravdepodobnosťou aj chystala.

Aby pripomenula Elfride, že sa má správať slušne a za žiadnych okolností nemá Libby ešte väčšmi rozrušiť, Bess si varovne odkašľala, no Elfrida iba bojovne zdvihla bradu a nastavila šálku, aby jej doliala. Bess to naschvál ignorovala.

„Samozrejme, že smieš,“ odpovedala Libby Elfride na otázku.

„Schudla si,“ poznamenala Elfrida. „Podľa môjho názoru až priveľmi.“

Bess si pomyslela to isté, keď Libby znova uvidela. Vlastne ju zmena Libbinho výzoru dosť šokovala, no radšej nič nepovedala. Miesto toho si urobila v mysli poznámku, že ju musí počas jej pobytu vykrmieť.

„Väčšina neviest v týždňoch pred svadbou schudne,“ povedala Libby mierne. „Najmä pred zrušenou svadbou.“

„Áno, ale ty vyzeráš vyziabnuto, dušička, čo vôbec nie je príťažlivé. Teda ak nie si herečka, ktorá hrá úlohu tragickej hrdinky zomierajúcej na tuberkulózu. V takom prípade je ten napoly vyhladovaný výzor nutný. Hádám nemáš tuberkulózu? Alebo sa z teba stala anachoretička?“

Bess znova Elfridu varovala výstražným odkašľaním. Tá zareagovala so zdrvujúcou sebaistotou, čo bola Elfridina osobitá schopnosť.

„Bess, môžeš robiť, čo chceš, aj vydávať ten absurdný zvuk štrkáča, no bola by som radšej, keby si mi doliala čaj a prijala fakt, že nemá zmysel, aby sme tu sedeli, jedli toto skvelé pohostenie a nešli k jadru veci.“

„Jadrom veci je, že si netaktná ako obvykle,“ vrátila jej Bess. „A čaj si môžeš naliať sama, neseď tam ako poondiata lady Bracknellová!“

„Netaktná! *Moi?*“ Elfridou teatrálne zalomcoval hnev. „Som tá najdiskrétnejšia a najrozumnejšia osoba.“

„Ty by si nedokázala byť diskrétna ani keby od toho závisel tvoj život. Sedíš tu a rozprávaš bez ohľadu na city druhých, myslíš iba –“ Bess náhle zmlkla, pretože si s hrôzou uvedomila, že Libby plače. Bradu mala schúlenú na prsiach a rukami a servítkou si zakrývala tvár, zatiaľ čo pleciami sa jej otriasali od príšerých vzlykov.

„Och, moje drahé dievčatko,“ chlácholila ju Bess a načiahla sa k nej ponad stôl. „Veľmi ma mrzí, že sme ťa rozrušili.“ Vrhla pohľad na zdroj toho rozrušenia, ktorý hovoril: *Vidíš, čo si spôsobilá?*

„Ach bože,“ vzdychla Elfrida, „vyložila som si niečo zle?“ Aspoň mala tú slušnosť a tvárila sa, že ju to mrzí. „Mňa si nevšímaj, Libby, som len pochabá stará žena, ktorá by mala vedieť, čo sa patrí.“

Libby spustila ruky a veľmi pomaly dvihla hlavu. „Nemusiš sa ospravedľňovať,“ vyšlo z nej priškrteným hlasom. „Neplačem,

smejem sa na vás oboch. Aby som bola úprimná, ani neviete, aké dobré je počuť, ako sa vy dve škriepite. Je to prvá normálna vec, čo sa mi stala, odkedy som našla Marcusa a Selinu v posteli.“

„No vidíš, Bess!“ vyhlásila Elfrida triumfálne. „Vedela som, že s ňou nemáme jednať ako v rukavičkách.“

„Ako keby si to vedela inak.“

„Prosím, prestaňte, lebo ma znova rozosmejete. A, Elfrida, aby som ťa upokojila, nie som anorektička. Dokonca ani *anachoréta*.“

„To veľmi rada počujem. A aby sme sa dostali k podstate veci, napriek tomu, čo si istá osoba sediaci naproti myslí, máme to chápať tak, že neexistuje šanca, že to s Marcusom vyriešite a skúsiš to s ním?“

„Neexistuje,“ odpovedala Libby vehementne. „Do konca života ho nechcem vidieť.“

„Dobré dievča, lebo podľa môjho názoru – nie, Bess, nebudem ticho, pokiaľ nepoviem, čo chcem – bez neho ti bude lepšie, Libby. Nebol pre teba ten pravý. Si hodna stovky takých ako on. To si môžem dovoliť povedať.“

„Hovoríš to preto, lebo ma podviedol?“

„Nie,“ povedala súcitne Elfrida. „Myslela som si to od začiatku.“

Bess potichu súhlasila s Elfridou, no ohovárať niekoho vo fáze vypätých emócií bolo vždy nebezpečné, lebo ak by sa Libby rozhodla, že Marcusovi odpustí, príkre slová o ňom by sa už nedali vziať späť. V snahe vyhnúť sa tomu, Bess navrhla: „Čo by si povedala na ďalší sendvič a ešte jeden kus torty?“

„Teraz vidíš ten rozdiel medzi tvojou pratetou a mnou,“ zasmiala sa šťastne Elfrida. „Ja uplatňujem techniku demolačnej čaty a rovno ti poviem, že si vyzíabnutá ako strašiak v poli, na druhej strane Bess na teba ide nežne a myslí si, že si nevšimneš, ako preffíkane ťa omrvinku po omrvinke vykrmuje. Bude ťa mať v klietke skôr, ako stihneš povedať Janko a Marienka!“

Bess pohoršene cmukla. „Niekedy naozaj dokážeš byť absurdná!“

„Snažím sa nesklamať.“

Libby sa usmiala a vzala si sendvič. „Obe metódy majú svoje čaro. Aj keď, ak vám to nebude prekážať, klietku radšej nevyužijem.“

„Do klievky si zaslúži ísť iba jeden človek a obe vieme kto,“ povedala Bess.

Elfrida prevrátila oči. „Toto musím znášať, Libby. Na staré kolena sa z nej stala riadna tyranka.“

„Nezabúdaj, že som od teba o päť rokov mladšia,“ prehodila Bess.

Elfrida láskyplne šibla vrkočom. „Iba. A nikto by to nepovedal.“ Odpila si z čaju, ktorý si predtým naliala, a zvrastila tvár. „Studený čaj, jestvuje vari niečo horšie?“

Bess povzdychla. „Idem uvariť čerstvý.“

„Čo keby som to urobila ja?“ ponúkla sa Libby. „Rada by som bola užitočná, pokým budem tu.“

„Na to máš ešte kopu času,“ povedala Elfrida a tak prudko vstala, až sa zatriasol stôl. „Ja sa na to podujmem.“ Vzala čajník a zdvihla ho do vzduchu, akoby bol trofejou, ktorú práve získala. „Tak ja idem, majestátna ako galeóna,“ zaspievala.

Keď zmizla v dome, Bess sa otočila k Libby. „Obávam sa, že na rozdiel od vína sa ona vekom nezlepšuje. Boh mi je svedkom, že som sa snažila najlepšie, ako som vedela.“

„Nechcela by som, aby ste boli ona ani ty v čomkoľvek iné,“ vyhlásila Libby.

„Ale musíš mi povedať, ak prekročí hranicu. Myslí to dobre, akurát občas by sa jej zišlo dať si servítku pred ústa.“

„Možno mnou udalosti uplynulých dní trochu otriasli, no nie som z porcelánu.“

„Ja viem. Ale ani najmenej nechcem, aby ti niekto pošliapal city. Len nedávno sa ti celý svet obrátil hore nohami a nik nemá právo zľahčovať to. Nie, keď si taká zranená.“

Libby zošpúlila pery, akoby uvažovala nad týmto opisom,

a zdvihla zo stola ružový lupienok. „Vlastne,“ povedala, „práve teraz cítim prevažne hnev, ktorý sa úporne snažím potlačiť.“

„Možno by si nemala. Možno je to ako s tlakovým hrncom a mala by si ho jedným dlhým výbuchom vypustiť.“

„To znie vcelku lákavo, ale zároveň,“ dodala Libby, „dosť nebezpečne. Len pomysli, ako by to vydesilo matku. Vieš, aká je, keď ide o pocity.“

„Nuž, nikdy sa o tom nemusí dozvedieť. Vie, že tu s nami chvíľu pobudneš?“

„Nie, nedokázala som jej to povedať. Najmä keď si myslí, že by som predsa len mala mať tú svadbu. Prisahám, zaujíma ju len to, čo povedia ostatní, ak to neurobím.“

Žiaľ, pomyslela si Bess, to jediné Nancy zväčša zaujímalo.

„Takže,“ zaznel Elfridin hlas z druhej strany terasy, „zmena plánov. Zabudnite na čaj, potrebujeme šampanské!“

Bess už-už vstávala, aby vzala podnos od Elfridy, no Libby ju predbehla. „Daj, vezmem to,“ ponúkla sa.

„Presne toto tu potrebujeme, oveľa mladšie ruky,“ povedala Elfrida. „Je šanca, že by som ťa mohla počas tvojho pobytu využiť v záhrade, Libby? Vždy je tam dosť roboty a si jedna z mála ľudí, na ktorých sa môžem spoľahnúť.“

„Bola by som sklamaná, keby si ma nepožiadala o pomoc.“

„Načo to šampanské?“ spýtala sa Bess opatrne, sledujúc ako Elfrida odlúpla staniol a drôtik, skúsene vytiahla korok prstami, naliala do stopkových pohárov a nerozliala ani kvapku zlatistej tekutiny.

„Musíme si pripíť na Libby a na jej nový život,“ vyhlásila Elfrida. Podala im poháre a ešte stále stojac, akoby chcela zdôrazniť to, čo sa práve chystala povedať, pozdvihla pohár. „Libby,“ zaintonovala, „Marcus je len niekto, koho si kedysi poznala; musíš toho darebáka brať ako skúsenosť. A aby som zacitovala drahého starého Oscara Wildea, skúsenosť je jednoducho meno, ktoré dávame svojim omylom.“

„Pekne povedané,“ vydýchla Bess s úľavou, keď si štrngali pohármi, a chcela dodať: *A teraz sa, drahá, posad', skôr ako povieš niečo, čo skazí tento okamih.*

No Elfrida, prirodzene, ešte neskončila. Isteže nie.

„*Non, je ne regrette rien!*“ začala spievať z plného hrdla, až holubica, ktorá ticho hrkútala na neďalekom strome, vydesene zatrepotala krídlami a odletela. Našťastie ich Elfrida počastovala len dvoma veršami z piesne, a keď so širokým úsmevom skončila, na jeden dúšok do seba hladko obrátila obsah svojho pohára. Potom dvihla ruku, šmarila pohár o stenu a vošla do domu po ďalší.

Bolo to bláznivo dramatické gesto, ktoré Bess nevidela Elfridu urobiť celé roky. Vyplavilo nespočetne veľa spomienok na veľkolepé šťastnejšie časy, na pobyt na Francúzskej riviére a na to, ako Elfrida tancovala so zničujúco krásnou láskou svojho života Nikolajom Demidovom. Bol to obrovský chlap a šarmantne rozmarná Elfrida v jeho náručí vyzerala ako tá najkrajšia bábika s lokničkami. Boli taký úchvatný pár!

Človek nemusel byť génius, aby vydedukoval, že Elfrida zjavne spájala Libbino zlomené srdce so svojím nešťastím v láske pred toľkými rokmi.

Bess zahnela spomienku na to aj na všetko, čo nasledovalo, a ponúkla Libby ešte niečo na jedenie. „Čo tak čajový koláčik? Budeš niečo potrebovať, aby sa vstrebalo všetko to šampanské, čo má pre teba Elfrida prichystané.“

„Vždy môžem odmietnuť.“

„To je pravda. Ale vieš, aká dokáže byť presvedčivá.“

Zo skrinky v jedálni Elfrida vybrala ďalší zo stopkových pohárov. Všetky boli trochu zaprášené, lebo sa nepoužívali, no vyriešilo to jednoduché pretretie utierkou. Napriek tomu, čo by povedala Bess.